

мета и прѣдставления йоще нѣматъ своитѣ съотвѣтственни названия. Повсѣмѣсечно списание ли?

Гдѣ ще се яви такъвъ смѣль, прѣдприимчивъ и опитенъ човѣкъ за таквъо прѣдприятие? Гдѣ ти българската печатница? Въ Бѣлградъ, Нови-Садъ, въ Россія или кждѣ ще идешъ да издавашъ повсѣмѣсечно списание? Въ Турция едва ли сж се настанили печатници съ черковни букви—тѣзи на А. Дамановъ въ Смирна и другата на Ф. Дивитчияна – въ Цариградъ и тѣ безъ постоянни словослагатели или съ по единъ словослагатель. А разноси за едно таквъо прѣдприятие? А абонати? А поща за да ги разнася на всѣкъдѣ изъ България?

Всички тѣзи сж били въпроси, които само като си ги е поставилъ и най-смѣлий, даже отъ сегашно врѣме, издатель, сж били достатъчни да угасятъ огненната ревность и да сломятъ и най-силната енергия. Между това Константинъ Фотиновъ не се стрѣска прѣдъ всички тѣзъ толкозь сжщественни спънки.

Той не се бои отъ мжчнотиитѣ. У него има една непобѣдима воля: да бжде полезенъ на своитѣ еднородци. Гръцки възпитанникъ, чель гръцката патриотическа книжнина, запознатъ съ нея, той си рѣшилъ, това, което правятъ гръцкитѣ родолюбци за Гръция единъ свѣсенъ българины трѣбва да направи за отечеството си. Той вижда, че языкътъ ни е йоще въ пелени, но нищо. За сега е важно пакъ идеята: да направи каквото може, тъй като „Богъ и царь всичко добро даватъ, но въ кошара не прикаруватъ.“ Въ всѣка своя покана, въ всѣко свое обявление къмъ „любезнитѣ“ си читатели той напомня тѣзи поговорка. И съ особна ревность кани той всички да се запишхтъ на списанието му — „Любословието,“ което обработва дадени умя челоуѣкку.

И когато слѣдъ една година трудъ Фотиновъ вижда на опитъ не само прѣдполагаемитѣ, но и непрѣдвижданитѣ мжчнотии, пакъ съ сжщата ревность той пиши: „Краткорѣчно, мое теплое желаніе и мое главное попеченіе и намѣреніе сосъ това повсѣмѣсечно списаніе е да възможимъ да опишемъ примѣры таквья, щото дано би могли да ви настояватъ тѣя на сичко благополучіе и благоденствіе; да ви привождатъ на пхтъ правъ и благодателенъ, да ви удостоятъ онова, което ви е отъ Бога прѣблагаго дано да сте словесни негови созданія, и да славите величіето всѣмъ какъ словесни, а не както безсловесни добици; да покажете образование словесности и учтивости..... Состои прочее на ваша любовь и на ваша ревность и скромность за тѣя преимовитц и привосходны дарбы.“